

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2014/2020
09.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Горан Радовић, адвокат из ..., против туженог NBGP Properites doo из Новог Београда, кога заступа Сања Царевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћање на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5403/13 од 21.01.2015. године, у седници одржаној 09.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5403/13 од 21.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2818/11 од 02.02.2012. године, ставом првим изреке, поништено је решење директора туженог број ... од 09.06.2009. године којим је тужили отказан уговор о раду број ... од 25.06.2008. године, па је обавезан тужени да тужилу врати на рад и распореди на радно место Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног износа од 55.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5403/13 од 21.01.2015. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и четвртим изреке (решење о трошковима поступка) и одбијена као неоснована жалба туженог. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова насталих у поступку по жалби исплати 54.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04, 111/09, 36/11,72/11), који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона па нема ни повреде из члана 361. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била запослена код туженог на неодређено време на радном месту ... у сектору ... на основу уговора о раду број ... од 25.06.2008. године у хотелу „...“. Дана 13.04.2009. године тужилца, чије радно место је било за пултом ... туженог, замолила је запосленог код туженог, да ускршњу декорацију смештену на пулту преко пута ... где је стајала тужилца премести на њен пулт, што је запослени учинио. Ову ускршњу декорацију тужилца је однела у back office - са главног пулта у канцеларију иза Ради се о аранжману - саксији са пластичним јајима и перјем незнатне вредности. Тужилца је дана 27.04.2009. године вратила туженом ускршњу декорацију. Цео догађај снимљен је видео камером. Тужени је за овај догађај сазнао прегледом снимка 14.04.2009. године. Тужени је отказао уговор о раду тужилци решењем број ... од 09.06.2009. године због повреде радне обавезе прописане Правилником о раду и уговором о раду која се састоји у неоснованом прибављању материјалне користи на раду или у вези са радом из члана 43. став 1. тачка 2. алинеја 13. Правилника о раду туженог односно члана 13. тачка 2. алинеја 13. уговора о раду запослене број ... од 25.06.2008. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одлучили усвајањем тужбеног захтева за поништај решења о отказу, уз основан закључак да тужилца није учинила повреду радне обавезе из члана 43. став 1. тачка 2. алинеја 13. Правилника о раду туженог и радне обавезе из члана 13. тачка 2. алинеја 13. уговора о раду од 25.06.2008. године - неосновано прибављање материјалне користи на раду или у вези са радом.

Неосновано се ревизијом туженог указује да се наведени закључак судова заснива на погрешној примени материјалног права. Према члану 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Сл. гласник РС“ број 24/05), важећем у спорном периоду, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Правилником туженог и Уговором о раду закљученим између тужилце као запослене и туженог као послодавца, између осталог било је прописано да, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду у случају да запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе неоснованог прибављања материјалне користи на раду или у вези са радом - крађа, из ког разлога је тужилци отказан уговор о раду доношењем решења од 09.06.2009. године.

По оцени Врховног касационог суда, радња извршења је обавезан елемент бића сваке повреде радне обавезе као и кривичног дела, па уколико нема радње извршења нема ни повреде радне обавезе (дела) која би се запосленом могла приписати у

одговорност и ставити на терет. Полазећи од описа бића повреде радне обавезе „неосновано прибављање материјалне користи“ на раду или у вези са радом - крађа произлази да повреда те радне обавезе нужно и пре свега претпоставља да је извршена радња - присвајања односно одузимање туђе ствари (у овом случају ствари послодавца од стране запосленог). У том смислу, појам одузимања тј. присвајања, као обавезни елемент бића повреде радне обавезе, треба схватити као потпуно прекидање моћи фактичког располагања са ствари послодавца чији је он власник и заснивање фактичког располагања са ствари од стране оног ко чини присвајање (запоследног) али и понашање запосленог са тако одузетом ствари као да је у његовом власништву (изношење из просторија, коришћење таквом ставри на начин на који би то чинио власник..).

У конкретном случају присвајање није извршено, јер тужени као послодавац није био лишен државине ускршње декорације будући да је она и даље остала у пословним просторијама туженог, а тужиља је након премештања вратила ускршњу декорацију туженоме. С тога, премештање ускршње декорације тужиље у конкретном нема карактер одузимања (присвајања), а тиме ни депоседирања туженог, па нема ни радње тужиље која би се могла квалификовати као повреда радне обавезе поводом наведеног догађаја, а тиме ни њене одговорности.

Имајући у виду наведено, отказни разлог прописан чланом 179. став 1. тачка 2. Закона о раду није настао, услед чега је решење о отказу уговора о раду правилно поништено као незаконито.

Како се и осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане одлуке Врховни касациони суд је на основу члана 405. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр. 125/04, 111/09, 36/11,72/11) одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић